

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) תוֹס' ד"ה ופולגומא וכו'
ולר"ל אחר שנתכפר על
אחד חזר ונודע לו על
אחר: (ב) ד"ה שהמי וכו'
והחלוץ. י"ב ע"ל בדף עה
ע"א: (ג) ד"ה ר"ש וכו' וכן
קורע בחמתו או שובר כג"ל
וני"ב עי' צפ' האורג קה
ע"ב: (ד) בא"ד דהא לא
צעי גבי מר לעשות זו טס:

גליון הש"ס

גמ' וגודע לו וחזר וגודע לו.
ע' לעיל דף 5 ע"א תד"ה
המנאל: תרומ' ד"ה גדול
ו"ל דשאני טלטול דאפשר
ע"י כבר. ק"ל ע"א מנאל
לעיל דף מנ ע"א דבליא
כבר דש"י טלטול מן הד'
רק מטעם דלדס' גדול על
מתו ואי לא שרית ליה אחי
לכבויו ולא שרית מטעם כבוד
הבשריות וז"ע' סוכה דף לו
ע"ב תבוס' שס:

רבינו חננאל

ששגנו על הארבלין והויד
 חללי. פי הדי אקמיר
 חייב על הו חטאת צור
 (דיות) כרתה) מחקק ליה
 כגון ששגנו ליה
 רבדו רבדו ור' ור' וחו
 ונדעו לר' ור' ור' ור' ור'
 ור' יותנן ור' ור' ור'
 פירשטא לעיל בכלל גדול,
 והכא כר' סתמית ר' יאמר
 חייב חטום על חטאתו
 והביא. ואת הדי חטאת
 פטור ור' ור' ור' ור'
 שהמשנה סתמית לר' סמי
 אוקימנא בארס חיי סמי
 שהו נשטא על חטאתו ור' ור'
 חלל בין ר' ור' ור' ור'
 אבל במחמת חיי עוף
 פליגי רבנן ור' ור' ור'
 מחיבין לעשרטו דסברי אר'
 ביהותו ששגנו נשפיהו
 ומשפילתו ואת נשטאן א'
 נשפיהו ור' ור' ור' ור'

אל בר ארד בר אבא לרבא
אד חנני עליון און מוכרין
במהם נטל לוריס, בן ברתיה
מזיר סטוס, ונתיב עלה בן
מזיר מלכא סטוס מן
שווא טרשא מלכא שאון
חזיבין עליה טשאט. וסליק
הדעתין שווא טרשא
האדם הזה (היה) בן ברתיה
(ברבנא) חזיבין עליה
(דאמר חי) ונשטא ור' נתן,
(ורבנא) נמי קאמרי הכי,
(וזרבנא) כי יאמר בן ברתיה ור' נתן
אמור דבר אחי, לאמור
פליגי עוליהו, ליתא בן
ברתיה ור' נתן ורבנא אמרי
דבר אחי (אין רבנא)
רבנא בארם מלבד רבא
דעורו אבל כל במהה חי
ידוע בן חיים בן מתים
דבר מרביכי עוליהו, ור' נתן
ברתיה ור' נתן תרתייה
שאמור דבר אחי לעניני הוי'
אד נשיאת ארס בארסא
לוחז לערופא. ואמרנא כי

שגג על האוכלין והידור על הכלי ומאי חייב דקטני מיתה: והא אף קטני משמע שני חייבין שוין: ובפנוגתא דר"י ור"נ לאיפלוני ידיעות מחלקות ב' כלל גדול (לעיל דף ע"א): איפלוני נמי רב ששת ורב אשי הא רב ששת דלא מוהיל הכי קסבר דאין ידיעות מחלקות ורב אשי קסבר ידיעות מחלקות:

דמשרצטי נפשייהו. משמטיס כלפי מטה ומכריזין עמנן להשייט מיד הנושאן: **מחיר צפוט.** למוכרו לנכרי מפני שמלכת הסוס אס היה אדם עושה אהבה אין חייב עליה חטאת ללכריכה עומד והכי נושא את עמנו והא דאסרו למכור בצמה גסה לנכרי משום שאלה ומשום שכירות אסור וסוס אי נמי דמושיל ומוגר לאו איסורא דאורייתא איכא שאין זו מלככה אלא הסוס וגבי אהרת שביעת בצמה מלככה כתיבאי: **ואמר רבי יוחנן גרסינן: דבי יוסף.** שול צידי עופות שנותנין על הסוס עופות כשהן חייין כגון נץ ומינו לצוד שאר עופות ואלא משרצטי נפשייהו דלא קשירי והשתא נמי הכי נושא את עמנו ומשום הכי א"ר יוחנן בן צחירא ורבי נתן אמרו דבר אחד: **בצפוט.** דין עוף צין אדם: **כמאן דכפיתו.** זמן שרוכבין מעוטפין בצגדים רחבים וגם הם עמנן מעוגנין מהאג על הארץ: **ואמר רבי יוחנן גרסינן: בן צחירא ור' נתן אמרו דבר אחד.** והא אמרת מודה ר' נתן בצפוט ויאי משום דאוקמינן בצפוט המיוחד לעופות משום דבנן אוקמינן דפליגי עליה ולמימא דאילו באדם שיהיה שרין לפטור ויאי בצפוט מודה רבי נתן הכי מפורקא דבן צחירא כר' נתן משום דחי נושא את עמנו הא בן צחירא מתיר אפילו למכור לפרסיס דמנאן דכפיתו דמו וכל האמות קרי להו נכריסי דסצר דכפוט נושא את עמנו: **רמוס רוחא.** גסות. הא דלא מסגו ככרעייהו גסות הוא: **פרדשאל.** סכרדיוט: אף

בסמוך למדוה רבי נתן בכתוב: **והא הני פרהא:** ואיהו לא מפליג
לן בכל דוכתא דאית ליה לר' יהודה מללכה שאינה צריכה לגופה חייב
והא אינו יכול דמ"ק דר"ש היינו ר' יהודה בדמוכח גמ' ורשב"א אר
ע"ו¹⁷ דהוי מללכה שאינה צריכה לגופה: **ר"ב שמעון פוסק:** נראה
לאותו זורק כעין שפיר הוה צריכה לה צמחין אלל לענין אחר כי האזרן
ולפי זה אחי כולוה שפיר הוולא התם אין צריך למח ובצמחין איז
צריכין לתחש וחלוון ומפיס מורסא להוציא ליחא ומיחיקו ואין עומד
(הוא) להכניס ולהוציא אם היה צריך מ"מ לא דמי לפתחים בצמחין שהיה
המזיקין אין צריך להם ובצמחין היו צריכין לעורות אילים הנשחטים וזה
או לצדד אחר וזו צבים שלא יענופו כליו היו אינה צריכה לגופה שאינו
צריך להוציא זו דה"ג סגי ליה אי יתיב בחד דוכתא ומכבה גחלת שלא
בזר אין צריכין לגופן בצמחין לא היה יציא אלל לעשות פחמין בציב
שלא יקדיחו צמחמין בציבין לא היה צמחין כי יזהירי שיהא שלל להרר
שתהא צריכה לגופה אלל כגון שקות ע"מ נתקן ויתר ממה שאין צריך
הנר וכן קורע על (א) מתו או שובר כלים למירמי אימתא אאינשי דביתי
ואע"ג דבהוצאה לא בעי רבי שמעון שיהא לגמרי כמו שהיה בצמחין
הנדבה היתה כדי לתקנה לעשות ממנה משכן וכלים מתקלקלים כגון
ולא חשיבי המתקלקלים צריכות לגופה עד דהוי לגופו ולגופה והא דל
מר וס"מ כיון דלא צרי אלל לגופו דהא לא בעי צמר לעשות בו ט"ס
דהוי בצמחין כמו שפיר' הוצרך להשמיט צמר דלא צינין לעשות לה
איה צריך לה שאינה אלל ללקח ממנו כי כמו ד נחש שלא יענוף
במה מדליקין (ולע דף לא): פירש כחם על הפחילה המהוצבה כב
מעולט הוה ניחא ליה דהואיל וחס עליה כי אית בה טפי הוה ניח
למירמי אימתא אאינשי דביתיא דתם צריך למללכה ורואה הוא ש
כן מפיס מורסא לעשות לה פה יחא פטור בדבריו היה שלא היה מ
לא היה נופל זה וכן תופר בגד קרוע צרזרוו שלא היה קרוע אלל
אח לא תעשה שבתורה: קשה לרמ"י דגבי טטול דהוי אימורא דר
תם מלמדין (לעיל דף ע"ג) וצפורה בירכא (ע"מ דף ע"ג) ויש לומר ד

ת בהמה חיה ועוף לאו לענין הוצאת אדם, ורתניא מפני שהוא מלאכה שאין חייבין עליה חטאת מעתים מעיקרא, אלא אפילו בסוס המיוחד לעופות קאמר פליגי רבנן עליה. ואקשינן ומי איכא סוס דבי זיורן, הנץ וכיצא בו שהמלכים צדין בהן עופות וקורין אותו באז, והאחד העוסק [בהן] קורין

המצניע פרק עשירי שבת

ובפלוגתא דר' יוחנן ור"פ⁵ פ' חייב שמי חטאות⁶ לרבי יוחנן כשודע לו וחזר ונודע לו ידיעות מחלקות ור"ל אחר (6) שנתכפר נודע לו על אחד⁷ ופי' הקוטרכס כנז נגאלה לר"י דניהי דליה ליה לרב שמי ידיעות מחלקות מ"מ יעמוד בנודע לו על האחד

ששגג על האוכלין והזיד על הכלי מתקין לה רב אשי והא אף על הכלי קתני אלא א"ר אשי כגון ששגג בזה ובוזה ונודע לו וחזר ונודע לו ובפלוגתא⁶ דרבי יוחנן ור"ש בן לקיש: את החי במטה פטור אף על המטה: לימא מתני' רבי נתן היא ולא רבנן דתניא⁷ המוציא בהמה חיה ועוף לרה"ר בין חיין ובין שחוטין חייב רבי נתן אומר על שחוטין חייב ועל חיין פטור⁸ שהחיה נושא את עצמו אמר רבא אפילו תימא רבנן ע"כ לא פליגי רבנן עליה דרבי נתן אלא בבמה חיה ועוף דמשרבטי נפשייהו אבל אדם חי דנושא את עצמו אפילו רבנן מודו א"ל רב אדא בר אהבה לרבא והא דתנן⁹ בן בתירא מתיר בסוס ותניא בן בתירא מתיר בסוס מפני שהוא עושה בו מלאכה שאין חייבין עליו חטאת ואמר רבי יוחנן בן בתירא ורבי נתן אמרו דבר אחד ואי אמרת דלא פליגי רבנן עליה דר' נתן אלא בבמה חיה ועוף משום דמשרבטי נפשייהו מאי איריא בן בתירא ורבי נתן והאמרת אפילו רבנן מודו כי א"ר יוחנן בסוס המיוחד לעופות ומי איכא סוס המיוחד לעופות אין איכא¹⁰ (דבי וייאדן א"ר יוחנן יומודה ר' נתן בכפות א"ל רב אדא בר מתנה לאבוי והא הני פרסאי דכמאן דכפיתי דמו וא"ר יוחנן בן בתירא ור' נתן אמרו דבר אחד התם רמות רוחא הוא דנקיט להו דההוא פרדשכא דרתח מלכא עילויה ורהיט תלתא פרסי בכרעיה: את המת במטה חייב וכן כזית מן המת וכו': אמר רבה בב"ח א"ר יוחנן וא"ר יוסף אמר רשב"ל פטור היה ר"ש אף

וְכֹרֶם לְשׁוֹם נִכְרִי: (ו) **אֵת הַמֶּת בְּמִשְׁחָה חַיִּיב.** נִרְאֶה לִרְ"י דִּמְהָקֵס
 הָיָה דִּמְסַתְמָח מִ"ק דִּרְ"ש הֵייוּ רַבֵּי יְהוּדָה כִּי הֵיכָל דְּלַעֲלֵי זֶה אֵינוֹ יוֹכֵל
 לִדְשׁ לְהַצִּיל מִתְּחַנֵּן לְעֵיל (דף 5.) ר' יְהוּדָה אָמַר אִף הַמוֹאֵל מִשְׁמָשִׁי
 לִרְ"י דִּמְלֹאכָה שְׁאִינָה צְרִיכָה לְגוֹפָה קָרִי כְּשֶׁעוֹשֶׂה מְלֹאכָה וְאִין צְרִיךְ
 זֶה מְלֹאכָה נְעִשִׂית בְּצִיּוּלוֹ בְּמִשְׁכָּן הוּא גּוֹף (אִסּוּר) מְלֹאכָה וְשׂוֹרְשׁוֹ
 וְאִין לְחַפְזֵי שֶׁהַיּוֹאֵל דָּן נֶחֱשׁ שֶׁלֹּא יִשְׁכַּח אֵינוֹ צְרִיךְ לְנַחֵשׁ וּבִשְׁכָּח
 נִכְנָס אִיר וְהַיּוֹאֵל לִיחָה מִמֶּד אֶע"פ שֶׁנֶּעֱשֶׂה פֶתַח גְּמוּר שֶׁהֵרָא רָאִי
 עוֹמְדִין לְהִכְנִיס וְהַיּוֹאֵל אֵבֶל לַעֲשׂוֹת לֵה פֶה דְּמֵי לְמַשְׁכָּן וְחַיִּיב וְהִירִגָת
 פֶּר גּוֹמֵל וְאֵינוֹ צְרִיךְ אֵלֶּל לַעֲפֹרֶה וּבְמִשְׁכָּן הֵיוּ צְרִיכִין לְגוֹמֵל לְנַעֲוֹךְ זֶה
 צְרִיךְ לִכְסֵי עֲמָנוּ וְאִפְּלוֹ לְמַנּוֹת רִאיוֹתָיו אִם נִקְיִים לְצִיָּד הִכִּים מִ"מ אִין
 יוֹצִיאוֹ בֶּה רִבִּים וְכַחַם עַל הַנֶּר וְעַל הַשֶּׁמֶן אִם עַל הַפְּתִילָה הַמְהוּבָהּ
 זֶה וּמִתְקַנֵּין עַל יָד כִּיבּוֹ זֶה שִׁיחֹר וְאִין לְמֹלֶכֶת הַזֹּרְפִין וְכִיבּוֹ וְהִירִגָת
 זֶה אִם יוֹמֵר מֵדָאִין כּוֹן קוֹתֵר ע"מ לְבָנוֹת נָמִי לֹא מַחֲבִיב זֶה שְׁמֻעוֹן דְּכֵי
 לֵה כֹחַ שֶׁבְּנֵי הָאֲחֵרִין טוֹב מִן הָרָאשִׁין דְּכִרְמוֹת שְׁעִמְתָּי(ו) דָּחַם עַל
 אִין צְרִיכִין לְגוֹפָה דְּמַשְׁכָּן הֵיחָה קָרִיעָה לְזוֹרֵךְ מִקּוֹן דְּבֵר (ו) הִנִּקְרַע
 דָּלָה צֵבִי מֵר לַעֲשׂוֹת לוֹ טָם אִם סִ"ת לְהִגִּיָּה אֶע"פ שֶׁמַּשְׁכָּן הוֹאֵלֵת
 נִכְבֵּה וְסוֹמֵר וְקוֹרֵעַ מִסְּפָרָה לְצִיָּד שִׁיחָה עַל מַנֵּה לְתוֹן כְּמוֹ בְּמִשְׁכָּן
 קָרִי לֵה לְגוֹפוֹ וּלְגוֹפָה כִּיּוֹן דְּבָעוּ מִרְוִיחֹה כֻּכָּל לְגוֹפָה הֵיחָ אֵבֶל לְגַבִּי
 סִ"ת כְּדִי לְהִגִּיָּה בּוֹ לֹא הֵיוּ כֻכָּל לְגוֹפָה וּלְפִי שֶׁצְרִיכוֹת לְגוֹפָה הֵיוּ כְּעִין
 כְּסֵם כְּמוֹ שֶׁהֵיחָ בְּמִשְׁכָּן וְרַשִׁי דְּפִירֵס דְּבָרָתוֹ לֹא הֵיחָ בָּהֶן וְכֵן וְלֹא
 טוֹבָה מַחֲלֵת שֶׁלֹּא יוֹצִיאוֹ בֶּה רִבִּים דְּבָרָתוֹ שֶׁלֹּא הֵיחָ צְבוּלֹם וְכֵן בְּפֶרֶק
 דְּאִינָה צְרִיכָה לְגוֹפָה מִשּׁוֹם דָּאִין צְרִיךְ לְכִיבּוֹ זֶה וְאִם לֹא הוֹצֵרָה
 לִיָּה זֶה קֶשֶׁה מִסּוֹמֵר עַל מַנֵּה לְבָנוֹת כְּמוֹ בְּתַחֲלָה וְקוֹרֵעַ בְּתַחֲמוֹ
 זֶה צְבוּלֹם אִין לְוֹמֵר דָּלָה יִחָא לִיָּה שֶׁצִּיָּטְרָךְ לְמִרְמֵי אִימְחָא (ו) אִם
 סָא מַעֲוֹלֹם וְכֵן קוֹרֵעַ יְרִיעָה נִפְלֵל זֶה דִּרְכָא עַל מַנֵּה לְתַפּוּר דְּבָרָתוֹ
 צְרִיךְ לְפָרֵשׁ דְּפִירֵסְתָּי(ו): (שִׁיךְ לַע"ב) גְּדוּלָּה בְּבוֹד הַבְּרִיּוֹת שְׂרוּחָה
 וְלֹא שְׂרִינֵן מִשּׁוֹם כְּבוֹד הַבְּרִיּוֹת אֵלֶּל ע"י כִּכֵּר אִם מִיּוֹק בְּדֹאמֵר בְּפֶרֶק
 וְיֵן טַלְטוּל דֹּאפֶשֶׁר עַל יָד כִּכֵּר אִם מִיּוֹק לִכְךָ לֹא הֵיחָ עֲנִין אֲחֵר:
 אֵהֵי

יהי"כ דתיאנא עתי אפילו בשבת. ואמרינן למאי הלכתא, אמר רב ששח שאם חלה מריכובו נעל כת כר' נתן האמר חי נושא את עצמו. אפילו תימא ר' נתן כיון שחלה ככפות דמי, וא"י יוחנן מודה ר' זכית מן הנבלה וכעדרשה מן השרץ חייב, ור' שמעון פטור. א"ר אבא א"ר יוחנן ורב יוסף א

עין משפט
נר מצוה

ב'ח א מיי פייח מהל' שנת
הלכה טז:
ב'ט ב מיי פייח שם הלכה
ז:
ג' ג מיי פייח שם הלכ' טז:

מוסף רע"י

שְׁהָיָה נִרְשָׁא אַת עֲצֻמָּה.
שָׁמַיִן צו אֵלֶּה מָשׁוּם שְׁבוֹת
(יִמָּא סוּד). בֵּן בְּתִירָא מִתִּיר
בְּסוֹס. שָׁמַיִן מִלְּאֲכֻמוּ אֵלֶּה
לְרִיעָה וּרְעִיָּה שְׁבוֹת הִיא
לֵאלֹה מִלְּאֲכָה, מָשׁוּם דְּחֵי נוֹשָׁא
אֵלֶּה עֲזֻמָּה, לֹא אִיכְפֵּת לָן אִי
אֵמִי לִשְׁהָלֵי לְרִיעָה שְׁכִירֵי
(ד' וּבְנֵיִי וּבְרוּתֵי ב.) דְּלִין
וּרְכִבֵּין עַל גְּבִי צִהֲמָה גְבִי
שְׁבוֹת מִן לֵה בְּנִמָּ' בִּינָה
(פִּסְחִים ג.)

מוסף תוספות

[illegible]

רבי נסים גאון

בפולוגתא דר' יוחנן וריש
לקיש. עיקר דיליה בפרק
כלל גדול.

בינו חננאל (המשך)

[illegible]